

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jířího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Janem Bacílkem, advokátem, se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2013, č. j. 10 A 4/2011 – 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Magistrát města Kladna (dále též „správní orgán I. stupně“) oznámil žalobci přípisem ze dne 19. 1. 2009, zn. ridicaky/258/09, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení jím vedeném dle § 124 odst. 5 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu a poučil o možnosti podat námitky proti provedení záznamu bodů na základě oznámení o uložení blokové pokuty Policií ČR ze dne 14. 9. 2006, č. j. PSC-14-120/DOP-2006, Městskou policií Praha ze dne 2. 1. 2007, č. j. MPÚCÚÚRP-0/123906, Policií ČR ze dne 17. 8. 2007, č. j. ORKD-123-1198/dn-07, Policií ČR ze dne 1. 7. 2008, č. j. ORJI-4213/PŘ-2008-06, Městskou policií Kladno ze dne 17. 10. 2008, č. j. MP/9913/2008 a Obecní policií Stehelčevy ze dne 10. 12. 2008, č. j. OP EK311/08. Žalobce využil svého práva a podal námitky jednak vůči celému bodovému záznamu, jednak vůči záznamu za přestupek ze dne 17. 8. 2007, při němž požadoval od zasahujícího policisty ověřovací list na silniční radarový rychloměr, který mu však předložen nebyl, naopak mu bylo slíbeno projednání přestupku ve správním řízení, k čemuž ovšem nedošlo, a záznamu za přestupek ze dne 10. 12. 2008, protože se tohoto

přestupku podle svého názoru nemohl dopustit, když v době, v níž byl tento přestupek spáchán (16.25 hodin), se podroboval kardiologickému vyšetření, na které se dostavil jiným vozem než vozem, jímž byl předmětný přestupek spáchán. Správní orgán I. stupně zaslal námítky všem správním orgánům, jež vydaly rozhodnutí o shora uvedených přestupcích jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Protože však nadřízené správní orgány žádného z nich nedospěly k závěru, že je důvod přezkumné řízení zahajovat, správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 31. 5. 2010, zn. ridicaky/258/09 zamítl podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl žalobcovy námítky a provedené záznamy bodů potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž namítl jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatečné odůvodnění, protože se správní orgán I. stupně podle jeho názoru nevypořádal s jeho námitkou, že přestupek ze dne 10. 12. 2008 spáchala jiná osoba, která zneužila jeho doklady, jež ponechal ve služebním voze, kterým byl předmětný přestupek spáchán. Žalobce dále sdělil, že totožnost této osoby je mu známa a že je připraven ji příslušným orgánům odhalit. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 14. 9. 2010, č. j. 106731/2010/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy a je řádně odůvodněno. Námitku, podle níž žalobce přestupek ze dne 10. 12. 2008 nespáchal, pak žalovaný označil za nelogickou, protože mu za něj pokuta byla udělena Obecní policií Stehelčevce a ne kladenským dopravním inspektorátem Policie České republiky, jak je uvedeno v žalobcově odvolání. Z toho důvodu žalovaný uzavřel, že vůbec nerozumí odvolacím důvodům, které jsou nelogické, zmatené a neodpovídají žalobcovým tvrzením z předchozího řízení; dodal, že zcela lživé je tvrzení žalobce, že správnímu orgánu I. stupně předložil záznam o svém lékařském vyšetření ze dne 10. 12. 2008.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž zopakoval své odvolací námítky a uvedl, že rozhodnutí žalovaného i orgánu I. stupně jsou nepřezkoumatelná, protože pouze poukazují na sdělení jednotlivých správních orgánů, které neshledaly důvod k zahájení přezkumného řízení, přičemž jeho námitka, že přestupek ze dne 10. 12. 2008 nespáchal, vypořádána nebyla. Protože v době, kdy byl přestupek spáchán, se žalobce podroboval lékařskému vyšetření, nemohl být jeho pachatelem. Krajský soud v Praze věc z důvodu místní příslušnosti postoupil Městskému soudu v Praze.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 3. 2013, č. j. 10 A 4/2011 – 46, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, v němž je předmětem posouzení pouze to, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem, tedy zejména zda podkladem pro rozhodnutí bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Městský soud došel k závěru, že zmíněná žalobcová námitka, že to nebyl on, kdo byl pachatelem přestupku ze dne 10. 12. 2008, se dotýká právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty za tento přestupek, a její opodstatnění bylo třeba v rámci řízení o námitkách prověřit. Konstatoval však, že správní orgán I. stupně ji zcela pominul a žalovaný své rozhodnutí odůvodnil zmateně a způsobem neodpovídajícím obsahu spisového materiálu, protože se s ním podle názoru městského soudu v úplnosti neseznámil; jinak by zjistil, že žalobce svou námitku vztahuje k přestupku ze dne 10. 12. 2008 a že záznam o jeho lékařském vyšetření z téhož dne ve spise také založen je. Za této situace nemohl městský soud přihlídnout k vyjádření žalovaného k podané žalobě, podle něhož je časově i prostorově možné, aby žalobce dne 10. 12. 2008 spáchal předmětný přestupek i se následně podrobil kardiologickému vyšetření, protože tato úvaha nebyla součástí odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí.

pokračování

[5] Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností opírající se o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, tedy z tédy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě, pokud tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[6] Stěžovatel nejprve městskému soudu vytkl, že jeho rozsudek, kterým zrušil jeho napadené rozhodnutí, je zatížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ta je podle jeho názoru založena tím, že městský soud neuvedl, v čem je podle něj skutkový stav, jež vzal stěžovatel za prokázaný, v rozporu se spisy, nebo v nich nemá oporu, nebo vyžaduje zásadní doplnění, či z jakého důvodu je stěžovatelovo napadené rozhodnutí nesrozumitelné.

[7] Vadu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky pak stěžovatel spatřuje v tom, že jej městský soud vyzval, aby přezkoumal pravomocná rozhodnutí o uložení blokových pokut. K tomu však řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů neslouží. Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně posoudil problematiku odlišnosti dvou různých správních řízení, konkrétně věcného přezkumu rozhodnutí o udělení blokové pokuty a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. Stěžovatel tvrdí, že se (společně se správním orgánem I. stupně) se žalobcovými námitkami vypořádal dostatečně tím, že si vyžádal originální podklady pro zápis bodů (tedy příslušné pokutové bloky) a formálně je přezkoumal. K tomu navíc postoupil všechny žalobcovy námitky příslušným správním orgánům jako podnět pro zahájení přezkumného řízení, žádný z nich však neshledal, že by byly dány podmínky pro jeho zahájení. Z toho dle stěžovatele plyne, že jeho napadené rozhodnutí vychází z rozhodnutí správních orgánů v přestupkových věcech, která byla přezkoumána. Pokud jde o přestupek ze dne 10. 12. 2008, ani v jeho případě nebyl shledán důvod pro zahájení přezkumného řízení a ve správním spise je založeno i vyjádření strážníka Obecní policie Stehelčevy, který popsal a potvrdil průběh a projednání přestupku. Stěžovatel z toho vyvozuje, že i rozsah provedeného přezkoumání byl dostatečný. Podle názoru stěžovatele tedy bylo pochybením městského soudu, pokud z takto zjištěného skutkového stavu vyvodil závěr, že je nutno žalobcovu námitku ještě dále zkoumat. Stěžovatel vyjádřil svůj názor, že k vyvrácení žalobcových tvrzení není nutné vést s nimi polemiku a vyvracet je, ale postačí i popis zjištěných a prokázaných skutečností.

[8] Závěrem své kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nesprávný byl i závěr městského soudu, podle něhož měl stěžovatel vyhodnotit žalobcovu odvolací námitku týkající se nespáchání přestupku ze dne 10. 12. 2008, tak, že šlo o přestupek, za nějž mu byla uložena bloková pokuta strážníkem Obecní policie Stehelčevy, ačkoli žalobce ve svém odvolání uvedl, že šlo o rozhodnutí Magistrátu města Kladna a Dopravního inspektorátu Kladno. Proto se stěžovatel domnívá, že žalobcovu odvolací námitku interpretoval správně, na rozdíl od městského soudu. Městský soud pak podle stěžovatele dále pochybil rovněž tím, že jej nezavázal žádným právním názorem. Uložená povinnost dalšího řízení podle stěžovatele tak povede jen k tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bude rozšířeno o pár vět, avšak beze změny jeho výroku. Vzhledem k tomu se stěžovatel domnívá, že povinnost vést další řízení je jen přepjatým formalismem, který je v rozporu se smyslem přezkoumávání správních rozhodnutí.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti [§ 109 odst. 3, věta před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)] a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal. Má-li rozhodnutí městského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti nejsou soudním řádem správním stanoveny, je však možno vycházet z již bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou vznesl stěžovatel, lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle těchto rozhodnutí je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nejvyšší správní soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozsudku městského soudu neshledal.

[13] Městský soud ve svém rozsudku uvedl, z jakého důvodu je podle jeho názoru napadené rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné. Je jím nevypořádání žalobcovy námítky, že přestupek ze dne 10. 12. 2008 nemohl spáchat, protože se podroboval lékařskému vyšetření. Městský soud rovněž vyložil, jak dospěl k závěru, že tato námitka je takové povahy, že je nutno ji řádně vypořádat i v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, a tento svůj názor odůvodnil. Stěžovatel ji však zcela pominul a nijak se s ní nevypořádal, když odkázal pouze na sdělení krajského úřadu, který neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení rozhodnutí o udělení příslušné blokové pokuty a nevyjádřil se tedy ke konkrétním skutečnostem, o které žalobce svou námitku opřel. V tomto případě je proto zřejmé, jaký závěr městský soud učinil a jaké skutečnosti a úvahy jej k němu vedly, a je možné konstatovat, že námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu je nedůvodná.

[14] Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, vada nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení může spočívat buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popřípadě je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen (rozsudek ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011 – 75). V daném případě se stěžovatelova námitka soustředí do tří okruhů. V prvním stěžovatel namítá, že městský soud chybně podřadil předmět žalobcovy námítky, že přestupek ze dne 10. 12. 2008 nespáchal, přestupku, za nějž mu byla uložena pokuta strážníkem Obecní policie Stehelčevy, ačkoli žalobce ve svém odvolání uvedl přestupek, za nějž mu blokovou pokutu udělil Dopravní

pokračování

inspektorát Kladno, resp. Magistrát města Kladna. Druhý okruh pak tvoří námitka, podle níž městský soud smísl dva typy odlišných řízení, tedy řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a přezkum rozhodnutí o udělení blokové pokuty, včetně rozsahu přípustného přezkoumání, třetím okruhem pak je údajná absence právního názoru, jímž městský soud zavázal stěžovatele pro další řízení, respektive nepřipustný formalismus v jeho postupu.

[15] Pokud jde o problematiku chybného přiřazení žalobcovy odvolací námitky tím, že přestupek ze dne 10. 12. 2008 nespáchal, k přestupku, za nějž mu byla udělena bloková pokuta strážníkem Obecní policie Stehelčevy, nemůže jí Nejvyšší správní soud přisvědčit. Formulace příslušné pasáže žalobcova odvolání proti zamítnutí jeho námitek vůči rozhodnutí o provedení záznamu bodů do registru řidičů sice skutečně není zcela přehledná, nedává však vzniknout pochybnostem, o který přestupek se žalobci jednalo. Z § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyplývá povinnost správních orgánů posuzovat podání podle jeho skutečného obsahu. Žalobce zcela zřetelně uvádí, že své výhrady vztahuje k rozhodnutí o přestupku ze dne 10. 12. 2008, což doprovází i příslušným číslem jednacím Obecní policie Stehelčevy. Tento konkrétní přestupek (stejným způsobem individualizovaný) uvádí žalobce ostatně již ve svých původních námitkách proti sdělení o provedení záznamu bodů a rovněž důkaz, který žalobce v průběhu řízení předložil, tedy kopie záznamu o lékařském vyšetření, se podle data 10. 12. 2008 vztahuje k tomuto přestupku. Tvzení obsažené v kasační stížnosti, že stěžovatel postupoval logicky, když vypořádal žalobcovu námitku ve vztahu k přestupku ze dne 17. 10. 2008, tak ve světle těchto okolností nemůže obstát. V podstatě totéž vytýká stěžovateli ve svém rozsudku i městský soud a Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by v tomto ohledu byl napadený rozsudek nezákonný.

[16] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani stěžovateli tvzení, podle něhož městský soud nesprávně posoudil otázku prolnutí dvou typů řízení, konkrétně řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů a přezkumu rozhodnutí o udělení blokové pokuty. Jak plyne z právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvidaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je.*“ Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.

[17] Z odůvodnění rozsudku městského soudu však vyplývá, že svůj rozsudek nezaložil na požadavku zavázat stěžovatele k širšímu přezkumu zákonnosti podkladových rozhodnutí pro provedení zápisu bodů do registru řidičů, ale na svém zjištění, že vypořádání žalobcových námitek proti provedení záznamu bodů, který provedl správní orgán I. stupně a stěžovatel, není dostatečné z hlediska povinnosti řádně vypořádat námitky účastníka řízení, jež plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Městský soud totiž dovedl, že žalobcova námitka napadá existenci způsobilého podkladu pro provedení záznamu bodů (pokud by se prokázalo, že žalobce skutečně přestupek ze dne 10. 12. 2008 spáchat nemohl a nemohl tedy ani podepsat příslušný blok, neexistoval by ani způsobilý podklad pro provedení záznamu v registru řidičů) a bylo

tedy povinností správního orgánu I. stupně i stěžovatele se touto námitkou zabývat a řádně ji vypořádat.

[18] Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. NÚS). Vyloučení libovůle při výkonu veřejné moci je přitom součástí pojmu právního státu v jeho soudobém chápání, k němuž se hlásí i Česká republika prostřednictvím čl. 1 odst. 1 Ústavy. Proto i ve správním řízení platí, že není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 – 80).

[19] Městský soud ve svém rozsudku správně uvedl, že vzhledem k tomu, že vystavený pokutový blok je nutno považovat za veřejnou listinu nadanou presumpcí správnosti, leží důkazní břemeno na účastníkovi, který se snaží prokázat jeho nesprávnost (respektive absenci takového pravomocného rozhodnutí ve formě pokutového bloku), v tomto případě tedy na žalobci. Ten se pokusil své důkazní břemeno unést důkazem kopií záznamu o lékařském ošetření ze dne 10. 12. 2008. Vzhledem k tomu, že, jak uvedeno shora, jde v daném případě o relevantní námitku, bylo na správních orgánech, aby ji posoudily a rozhodly o ní, a toto své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnily. Jelikož tak však neučinily a vypořádání této námitky zcela pominuly pouze s odkazem na vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení (aniž by jakkoli odpovídal na žalobcem vznesenou námitku), zatížily své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud dodává, že pokud stěžovatel v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že „*všbec nerozumí [žalobcovým] odvolacím důvodům*“, pak bylo sotva možné čekat, že jeho námitky řádně vypořádá. Zjištění vady nepřezkoumatelnosti je dále potvrzeno i vyjádřením stěžovatele obsaženým v jeho kasační stížnosti, v němž uvádí, že má za to, že k vyvrácení žalobcových tvrzení není nutno provádět s nimi přímou polemiku, ale stačí i popis zjištěných a prokázaných skutečností. Tento názor je však nutno odmítnout, protože vede k popření smyslu a účelu odůvodnění rozhodnutí stanoveného v § 68 odst. 3 správního řádu a v důsledku může nabývat až ústavněprávního rozměru porušení zákazu libovůle při rozhodování orgánu veřejné moci.

[20] Shledaná vada nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele jistě automaticky neznámá, že jeho rozhodnutí bylo nesprávné i v samotném výroku (a že je třeba, aby stěžovatel nutně dospěl k jinému závěru). V konkrétním případě je však třeba, aby v dalším řízení stěžovatel v dalším řízení uvedl, proč považuje žalobcovu námitku za nedůvodnou, a aby tedy toto nové rozhodnutí odpovídalo všem nárokům, které na ně zákon klade v § 68 odst. 3 správního řádu. Požadavek řádného odůvodnění podle tohoto ustanovení správního řádu je přitom kladen nejen na rozhodnutí sankční povahy, jak naznačuje stěžovatel, když tvrdí, že podle jeho názoru záznam bodů v registru řidičů nemá sankční povahu, a proto není na místě trvat na vypořádání námitek účastníka řízení dle § 68 odst. 3 správního řádu.

[21] Ze shora uvedeného je pak patrné, že se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit ani s námitkou, podle níž městský soud stěžovatele nezavázal žádným právním názorem,

pokračování

který by měl v dalším řízení uplatnit, respektive že postup městského soudu je nepřipustně formalistický. Závazným právním názorem totiž nemusí nutně být odlišný hmotněprávní pohled na skutkový stav nebo nahrazení úvahy správního orgánu úvahou soudu, kterou, jak plyne z kasační stížnosti, stěžovatel od městského soudu marně očekával. Právní názor soudu, kterým je stěžovatel v dalším řízení vázán, spočívá v jeho povinnosti vypořádat se se všemi žalobcovými námitkami tak, aby stěžovatelovo rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud shora popsal zásadní smysl odůvodnění správního rozhodnutí proto, aby bylo zřejmé, že nejde jen o „rozšíření odůvodnění, které nemůže mít vliv na výrok rozhodnutí“, jak se v tomto případě domnívá stěžovatel. Vedle toho je však nutno také podotknout, že logika přezkumu správních rozhodnutí je opačná: teprve po vypořádání námitek je možné dospět k závěru, zda přezkoumávané rozhodnutí obstojí či nikoli a není tedy na místě předjímat výsledek přezkumu ještě před tím, než je tento přezkum plně proveden. I když stěžovatel dospěje nakonec ke stejnému závěru, tedy že námitky žalobce jsou nedůvodné, je existence odůvodnění nutným předpokladem přezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí. Proto ani trvání na naplnění zákonných požadavků kladených na správní rozhodnutí nemůže být přepjatým formalismem, jak se stěžovatel domnívá.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Vzhledem k tomu, že všechny stěžovatelovy námitky byly shledány nedůvodnými, Nejvyšší správní soud konstatuje, že i kasační stížnost je nedůvodná a proto ji musí za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, na konci s. ř. s. zamítnout.

[23] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšnému žalobci žádné náklady nevznikly, stěžovatel pak úspěch ve věci neměl. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2013

JUDr. Jirí Palla
předseda senátu